

Fuldkomne og/eller ufuldkomne præster?

PRF 784/09

SÅLEDES SKAL VI TÆNKE, vi der er fuldkomn skriver Paulus! (Fill. 3,15)

En sådan kommentar oser jo lidt vel meget af selvgodhed – og den efterfølgende sætning gør det ikke bedre: tænker I anderledes på noget punkt, så vil Gud åbenbare også det for jer!

Revet ud af sin sammenhæng, så minder sætningen mig lidt om en sætning, som jeg af og til er blevet mødt med, når jeg har været sammen med nogle i det alternative miljø: »det forstår du ikke nu – men det er, fordi du ikke er kommet så langt endnu i din udvikling«. Underforstået – du har endnu ikke set lyset!

Der er, synes jeg ofte, noget irriterende ved folk, som tror, at de sidder inde med sandheden og har Gud på deres side. Og Paulus er ingen undtagelse. Han har helt sikkert været et irriterende element i sin samtid. Paulus opfordrede til, at menigheden skulle efterligne ham og se hen til ham og følge ham som et forbil-

lede. Han satte ikke sit lys under en skæppe, men stod frem og talte ordet, når det var belejligt, og når det var ubelejligt.

Samtidig giver Paulus dog også udtryk for en vis ydmyghed i forhold til det at være et troende menneske. »Ikke at jeg allerede har grebet det eller allerede er blevet fuldkommen; men jeg jager efter det, om jeg virkelig kunne gribe det, fordi jeg selv er grebet af Kristus Jesus«.

Og herved peger han på det – eller rettere den – som er udgangspunktet og også drivkraften for hans stræben. Han var selv blevet grebet af Kristus Jesus – hans liv havde pludselig fået en ny retning – han havde selv set lyset. Og det lys satte han alt ind på at delagtiggøre andre i.

Jeg var forleden til ordination i domkirken og blev der endnu engang mindet om, at vi som præster har skrevet under på et præsteløfte, hvori der bl.a. står, at vi skal foregå menigheden med et godt eksempel. Vores opgave er som Paulus at pege hen på Kristus Jesus. At stræbe efter at være fuldkomne – samtidig med at vi som Paulus må erkende, at det er vi bare ikke.

Der findes vist ikke sådan noget som den fuldkomne/ufejlbarlige præst. Man kan af og til i nogle sager og diskussioner præster i mellem få indtryk af, at der er

nogle, der føler sig mere fuldkomne end andre, idet de så let som ingenting kan udpege kollegaer som værende hykleriske, forfængelige, magtbegærlige osv.

Men er sandheden ikke, at vi alle er mennesker, der som Paulus gang på gang må erkende, at vi endnu jager efter at gribe det, som vi selv er blevet grebet af? Vi har alle endnu meget at lære – også hvad angår at få folk i tale – og få formidlet evangeliet i den tid, vi lever i.

Hvad er kristendommen godt for i det danske samfund?

Det sker af og til, at jeg møder folk, der stiller spørgsmålet: hvad skal kristendommen egentlig gøre godt for? For hvorfor tilslutte sig en religion, der ikke er godt for noget?

Svaret på det spørgsmål kan besvares med et citat af Tage Skou-Hansen, som engang har sagt: »Kristendommen er et værn mod indbildskhed og illusioner om vores egen fuldkommengørelse – og tillige et værn mod den håbløshed som overfalder os, når vi ikke kan få det, som vi vil«. (Erik Bjerager, Gud bevare Danmark, s. 162).

Det, synes jeg, er godt sagt. Og deraf følger, at man kan se præsten som et værn ... et værn mod indbildskhed og illusioner om menneskets egen fuldkommengørelse. Et værn mod den håbløshed, som kan overfalde mennesker af den ene eller anden grund.

Men hva' så, når præsten selv bliver indbildsk og gør sig illusioner om sin egen fuldkommenhed? Eller hva' så, når præsten selv forfalder til håbløshed – af den ene eller anden grund?

Der er for nogle år siden lavet en videnskabelig undersøgelse om tro, og hvilken betydning tro har for menneskers livskvalitet og levealder. Man lever tilsyneladende længere end gennemsnittet,

når man går regelmæssigt i kirke. Det kan der selvfølgelig være mange forklaringer på. Men som psykolog Peter la Cour, som stod bag undersøgelsen, har sagt: det er klart, at et menneske, som har det svært, og som står alene, er ringere stillet end et menneske, der har det svært og er omgivet af nogle mennesker i en menighed, der støtter og opmuntrer ham eller hende med gode ord – Ord om, at han eller hun ikke er alene, at der er lys for enden af tunnelen. At det er svært nu – men det vil det ikke blive ved med at være.

Da Paulus skrev brevet til filipperne, sad han i fængsel. Han havde god grund til selv at være modløs. Men han fandt styrke i troen på, at hans borgerskab var i himlen – og fik tilmed styrke til at opmuntre sine trosfæller. Herren er nær! skriver han senere. Og han opfordrer alle til også at stå fast, glæde sig i Herren og komme frem for Gud med alle sine ønsker.

Således skal vi tænke, vi der er fuldkomne, siger Paulus på den ene side. Og på den anden side siger han: ikke at jeg allerede har grebet det eller allerede er blevet fuldkommen; men jeg jager efter

Ulla Thorbjørn Hansen